

[Johannes Jensen.]

fra de forskellige organisationers side, at det er naturligt, at de større byer får ret til at pensionere, og videre står der, at man vil heller ikke sætte sig imod, at mindre kommuner også får denne ret, udfra den betragtning, at der har man ikke kærnerkontor, man har ikke det personale, som man har i de større kommuner, hvorfor arbejdet for sognerådsformanden bliver betydelig større, end hvor man har kærner og personale på kontoret.

I denne forbindelse vil jeg gerne have lov til at pege på, at vi har en statistik i Skanderborg amt over, hvad administrationsudgifterne har været, og der viser det sig, at en kommune med omkring 3 000 indbyggere har administreret ved formand og kasserer for 4—5 kr. pr. indbygger, og i en kommune af samme type, men hvor man har kommunekontor og har kærner og assistent, måske 2 endda, har det kostet 10 kr. Det er jo noget, der siger sig selv, at i den kommune, hvor man har foretaget hele administrationen ved sognerådsformanden og kassereren, har disse haft et langt større arbejde, end hvor man har haft personale til at udføre det, og derfor er det også naturligt, som der står her i bemærkningerne, at vedkommende formand netop i kraft af det arbejde, han har udført, også kan fortjene pension ligestillet med sognerådsformanden i større kommuner.

For at man i det hele taget skal kunne få pension, skal sognerådet tage bestemmelse herom, og når det har gjort det, skal det godkendes af amtsrådet. For at få pension skal man have været sognerådsformand i mindst 12 år, efter at man er fyldt 40 år, og pension skal normalt først kunne komme til udbetaling fra det fyldte 65. år. Pensionen er gradueret, således at højeste pension først opnås efter 24 års funktion. Denne graduering er efter min mening naturlig. Jeg ved ikke, om det er efter forslag fra de to organisationer, men udkastet til vedtægt giver udtryk for, at i de kommuner, hvor det er sognerådsformanden og kassereren, der udfører arbejdet, får man en lille smule mere, end hvor man har kontorphonale. Og dette kan jeg udmærket give min tilslutning. Pensionen må jo stå i et vist forhold til det udførte arbejde og ikke blot til den løn, man har fået for det.

Det ærede medlem hr. Alfred Kristensen spurgte, hvorfor spørgsmålet ikke var kommet frem tidligere, og pegede i samme forbindelse på, at sognerådsformanden forhen måtte udføre arbejdet lørdag aften eller om søndagen. Det er rigtigt nok, at arbejdet

ikke var så stort for en 30—40 år siden, men udviklingen har ført med sig, at det nu er blevet langt større, thi mange landkommuner, og navnlig forstæder, er vokset ret betydeligt, og det er ganske naturligt, at forslaget kommer frem nu.

Det ærede medlem hr. Alfred Kristensen udtalte også, at det var kedeligt, at man ikke skulle betale noget bidrag til pensionen. Jeg hørte ikke rigtig, om det ærede medlem i denne forbindelse også medtog borgmestrene i byerne, for de har jo ikke tidligere betalt til pensionen og gør det heller ikke nu. Det er efter min opfattelse ikke let at anlægge en bestemt norm, hvor efter man skal betale til en pension.

Løvrigt beklagede det ærede medlem sig over, at man ikke havde taget stilling til spørgsmålet om løn for sognerådsmedlemmer. Det er efter min opfattelse ikke heldigt at gå over til, at alle tillidshverv skal være lønnede.

Jeg vil derefter gerne gøre nogle enkelte bemærkninger til vedtægtens § 13, stk. 2, hvor der står:

„Sognerådet kan endvidere med amtsrådets godkendelse beslutte, at der tillægges en efter 1. april 1945 afgået sognerådsformand ret til egenpension, idet der samtidig tages stilling til, i hvilket omfang hans funktionstid vil være at tage i betragtning ved beregningen af pensionsalderen. Sådan beslutning må dog træffes inden 1 år efter ikrafttrædelsen af lov nr. af og inden 3 måneder efter nærværende vedtægtstillægs stadfæstelse. Inden samme frister må den i § 1, stk. 1, jfr. stk. 2, 1. pkt., omhandlede beslutning træffes, for så vidt angår den på og siden tidspunktet for lovens ikrafttræden fungerende sognerådsformand.“

Det er jo ikke sikkert, at en sognerådsformand, der afgår efter 1945, egentlig er så dårligt økonomisk stillet, at sognerådet vil bevilge ham pension eller efterløn, som det også kaldes, på daværende tidspunkt, hvorimod hans forhold meget muligt 2 eller 3 år senere er ændret således, at han godt kunne trænge til at få denne pension for at blive fri for at tage imod aldersrente. Når jeg navnlig hæfter mig ved disse folk, er det, fordi mange af dem jo har været sognerådsformænd i mere end 20 år og har været med til at gøre arbejdet, har haft både det almindelige arbejde og kassen, og derfor er det begrundet, at disse folk senere får pension. Når man har diskuteret dette spørgsmål ude omkring i sognekommunerne, og navnlig i landkommunerne, møder man altid den opfattelse, at det egentlig skulle